



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **K.Š.**, proti žalovanému **Řediteli Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 30. dubna 24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2009 č.j. KRPT-52308-7/ČJ-2009-0700KR-PK, o propuštění ze služebního poměru,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2009, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ředitele Policie ČR Městského ředitelství Ostrava ze dne 27.10.2005 č. RŘMŘOV-2674/2005, jímž bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro jednání

spočívající v tom, že dne 8.10.2005 kolem 01:00 hod. řídil v Ostravě-Zábřehu po Pavlovově ul. osobní motorové vozidlo Daewoo Espero SPZ X po předchozím požití alkoholických nápojů. V rozhodnutí bylo vysloveno, že žalobce tak úmyslně zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu policisty, kterou je, jakožto policista, vázán. V rozhodnutí bylo vysloveno též, že podle § 108 odst. 2 zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů, služební poměr končí uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí.

Žalovaný již ve věci 3x rozhodoval, a to nejprve rozhodnutím ze dne 30.12.2005 č. 45, které však bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12.4.2007 č.j. 22 Ca 31/2006-47 zrušeno pro vady řízení, když žalovaný se ve svém rozhodnutí ze dne 30.12.2005 vůbec nezabýval hodnocením intenzity porušení služební přísahy, neboť se omezil na závěr, že každý jednotlivý případ je v kompetenci příslušného služebního funkcionáře, jímž měl na mysli přímého nadřízeného žalobce. Dále žalovaný rozhodoval o této věci znovu rozhodnutím ze dne 18.6.2007 č. 605, které však bylo opět zrušeno pro vady řízení rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9.7.2008 č.j. 22 Ca 260/2007-42, když žalobce nebyl poučen o možnosti účasti na jednání senátu poradní komise žalovaného ani o složení tohoto senátu, a to v rozporu s pravidly, která si žalovaný sám stanovil body (4) a (10) Statutu poradní komise (Přílohy č. 1 k rozkazu žalovaného ze dne 16.1.2007 č. 5). Dále pak žalovaný rozhodoval o této věci znovu rozhodnutím ze dne 3.10.2008 č.j. PSM-7728-10/ČJ-2008-KR-PK, i to však bylo zrušeno pro vady řízení, konkrétně rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16.4.2009 č.j. 22 Ca 319/2008-37, a to jednak pro vnitřní rozpornost, kdy žalovaný v témže rozhodnutí tvrdil, že se žalobce vytýkaným jednáním nedopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, a současně též, že jeho jednání naplnilo znaky uvedeného trestného činu, jednak pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí z pohledu hodnocení námitky nerovného zacházení, při žalobcově argumentaci případem kpt. Ing. M. H.

Žalobce nyní namítá, že:

- 1) neschopnost či neochota žalovaného rozhodnout po dobu 4 let procesně správně a umožnit tak věcný přezkum jeho rozhodnutí soudem vede sama o sobě k závěru o absenci důvodu pro propuštění žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném k 8.10.2005 (dále jen „ZSP“);
- 2) ve věci žalobce správní orgán I. stupně vůbec nepřihlížel ke služebnímu hodnocení (které ani nevyžádal), zatímco v případě jiného policisty kpt. Ing. M. H. do svých úvah zahrnul petici či záruku kolegů, která zdůrazňovala vysoké profesní a osobnostní kvality kpt. Ing. M. H. Zatímco v jeho případě přihlédl k hodnocení kolegů, u žalobce nikoli. Správní orgán I. stupně tedy nezjistil skutkový stav řádně a úplně;
- 3) žalovaný při srovnání případu žalobce s případem kpt. Ing. M. H. nevyhodnocoval hladiny alkoholu v obou případech srovnatelným způsobem, kdy zatímco dechová zkouška vykazuje rozdíl mezi oběma případy 0,36‰, krevní již 0,73‰. Hladiny alkoholu v krvi jsou tak podle žalobce evidentně zkreslené, proto má žalobce za to, že jimi bylo manipulováno v úmyslu odůvodnit i takto odlišnost posouzení obou případů;

- 4) při srovnání s případem kpt. Ing. M. H. má žalobce za to, že se dopustil jednání nižší typové závažnosti než druhý policista, který nastartoval a narazil do vzadu stojícího policejního vozu;
- 5) uznává-li žalovaný, že jednání žalobce se přiblížilo krajní nouzi, významně to snižuje intenzitu porušení služební přísahy. Žalovaný ovšem tento fakt vyhodnotil v rozporu s limity správního uvážení. Nemůže být totiž bez vlivu, že žalobce řídil jen, aby získal zdravotnickou pomoc pro svého otce. Bez této příčiny by totiž k vytýkanému jednání nedošlo. Proto nemůže být ani správný závěr žalovaného, že žalobce porušil služební přísahu zvlášť hrubým způsobem;
- 6) žalobce jednal v nedbalosti, nikoli v nepřímém úmyslu. V době, kdy požíval alkohol, totiž neměl povědomí o stavu svého otce a neměl žádný důvod předpokládat, že bude řídit. Zvolené opatření – propuštění ze služebního poměru – je opatřením maximálním, které by bylo namístě při typově závažnějších situacích (např. že by požíval alkoholické nápoje v době, kdy již věděl, že bude řídit). Nastalá situace však byla neočekávaná a nepředpokladatelná;
- 7) žalovaný ryze účelově argumentuje trestním zákonem ve znění novely č. 411/2005 Sb., tu však nelze na posuzovaný případ použít, když by se jednalo o nepřipustnou retroaktivitu. Žalobce trvá na tom, že žádnou ze skutkových podstat trestných činů, jak byly definovány v r. 2005, nenaplnil;
- 8) nepřipadné je použití materiálu personálního odboru MV ČR ze dne 1.2.2008, když tento materiál v době skutku vůbec neexistoval a už vůbec neexistoval „záznam k aplikační praxi kázeňských a personálních opatření u PČR v případě jednání pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“. Odůvodnil-li tedy žalovaný napadené rozhodnutí za použití těchto materiálů m.j. i případem aktuálně propuštěného policisty z Bruntálska (1,34‰), není to legitimní, neboť předmětné materiály byly přijaty až několik let po vytýkaném jednání (byť měly zřejmě vliv na změnu rozhodovací praxe);
- 9) veškeré okolnosti případu, tj.
 - a) žalobce přiznal, že řídil po požití alkoholických nápojů;
 - b) s vyšetřujícími policisty spolupracoval;
 - c) žalobci byl uložen maximální trest v kárném řízení;
 - d) důvody, proč řídil, byly řádně vysvětleny a žalovaným shledány správnými;
 - e) šlo o jednání blížící se stavu krajní nouze;
 - f) neexistence škody;
 - g) nedbalostní forma zavinění;
 - h) dosavadní výborné pracovní výsledky;vyklučují závěr, že uvedené jednání je porušením služební přísahy zvlášť závažným způsobem – naopak rozhodnutí žalovaného zjevně vybočuje z kautel daných doporučením Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2;
- 10) uložené opatření – propuštění ze služebního poměru – je zjevně neúměrné charakteru vytýkaného jednání. Na tom nemůže ničeho změnit ani konkrétní hladina alkoholu v krvi;
- 11) argumentaci o tom, že propuštění žalobce nemohly odvrátit ani jeho dobré pracovní výsledky ani volba způsobu zajištění pomoci otci, považuje žalobce opět za vybočující z mezí správního uvážení a odkazuje opět na doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2;
- 12) žalobce nenaplnil znaky žádného trestného činu, proto tu ani nemůže být důvod k jeho propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) ZSP, jak vyslovil i Nejvyšší správní soud ČR v rozsudku ze dne 29.4.2009 č.j. 6 Ads 25/2009-87;

- 13) jde-li o trest, který byl žalobci a kpt. Ing. M. H. uložen v kázeňském řízení (žalobci nižší), do něj se nepochybně musel promítnout zjištěný skutkový stav. Žalobce má za to, že uložení přísnějšího trestu v kázeňském řízení kpt. Ing. M. H. svědčí pro typově závažnější skutek. Dnes již nelze argumentovat tím, že i v žalobcově případě měl snad být užit trest přísnější, když tehdy rozhodující orgán byl nepochybně veden určitými konkrétními důvody, pro které takto rozhodl;
- 14) žalovaný se nevypořádal s námitkou, že se jednání žalobce přiblížilo stavu krajní nouze;
- 15) žalovaný vůbec nevzal v úvahu žalobcovy dosavadní pracovní výsledky.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.

Krajský soud proto přezkoumal napadené (v pořadí již čtvrté) rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Z obsahu správních spisů (kdy se soud zaměřil především na napadené rozhodnutí, neboť jeho odůvodnění je výlučným obsahem žalobních bodů) soud zjistil, že došlo ke shora popisovanému skutku (který je nesporný). Pro jeho spáchání byl žalobce propuštěn ze služebního poměru rozhodnutím Ředitele Policie ČR Městského ředitelství Ostrava ze dne 27.10.2005 č. RŘMŘOV-2674/2005, proti němuž podal včasné odvolání. To bylo po zrušení tří předcházejících rozhodnutí žalovaného (jak je uvedeno shora) zamítnuto napadeným rozhodnutím. K rozhodnutí bylo vyžádáno v odvolacím řízení služební hodnocení žalobce z 12.7.2001 a pracovní hodnocení z 23.9.2008. V průběhu odvolacího řízení bylo též vyžádáno stanovisko R.P., který ve věcech žalobce i kpt. Ing. M. H. rozhodoval jako správní orgán I. stupně. Ten ve svém vyjádření uvedl, že i u kpt. Ing. M. H. zvažoval personální opatření, kdy důvodem nerealizace propuštění bylo nižší množství alkoholu v krvi a jednak skutečnost, že s vozidlem nevyjel z řady zaparkovaných vozidel a nepodařilo se mu prokázat, že by měl v úmyslu vyjet z této řady, když nedostatek tohoto jeho úmyslu potvrzoval i známý kpt. Ing. M. H., se kterým byl tento policista domluven na odvozu. Oproti tomu žalobce měl vyšší množství alkoholu v krvi, vozidlo řídil po komunikaci až do zastavení policejní hlídkou. Důvody, které uváděl na svou obhajobu, nemohly mít na skutečnost, že řídil vozidlo v silničním provozu několik set metrů, žádný vliv. Do nedaleké lékárny navíc mohl dojít pěšky, příp. otci přivolat pomoc lékařskou. Uvádí, že je pravdou, že v případě kpt. Ing. M. H. obdržel dopis jeho spolupracovníků, kde psali o jeho vysokých profesních a osobnostních kvalitách, zaručovali se za něj s cílem, aby bylo zváženo, zda je nezbytné jej propustit, že se jednalo o excus v jeho chování. Poradní orgán žalovaného též zhodnotil základní skutečnosti z případů žalobce a kpt. Ing. M. H. jejich porovnáním:

	<u>žalobce</u>	<u>kpt. Ing. M. H.</u>
Alkohol v krvi	2,39‰	1,66‰
Délka jízdy	asi 300m	do 1m
Způsobená škoda	0,- Kč	0,- Kč
		- bez poškození druhého vozidla

Ve spise se nachází rozhodnutí Ředitele PČR, OŘ Bruntál ze dne 30.3.2005 č.j. PRŘOŘBR-131/2005, jímž byl ze služebního poměru s tím, že služební poměr končí doručením rozhodnutí, propuštěn policista, který při kontrole hlídkou PČR měl při jízdě automobilem podle dechové zkoušky 1,34‰ alkoholu v krvi. Jeho obhajoba není v rozhodnutí popsána. Dále byla připojena listina MV ČR, odboru personálního, ze dne 1.2.2008 č.j. MV-12438-1/SP-2008 s názvem „*Možnosti propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru v případě jednání pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*“, což je metodická písemnost shrnující dosavadní judikaturu správních soudů ve věcech služebního poměru a popisující modelové situace ve vztahu k aplikaci ZSP a zák. č. 361/2003 Sb. (jímž byl ZSP nahrazen). Je v něm uvedeno, že do 31.12.2006 v případě řízení vozidla po požití alkoholického nápoje přicházelo v úvahu užití § 106 odst. 1 písm. d) ZSP, ať už pro jednání naplňující znaky trestného činu či pro jednání přestupkové. Podmínkou byl závěr, že se policista dopustil porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Z tohoto materiálu si pořídila výpisky předsedkyně senátu poradního orgánu žalovaného, kdy tyto výpisky jsou datovány 24.7.2009 a nadepsány „*Záznam k aplikační praxi kázeňských a personálních opatření u PČR v případě jednání pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*“. Napadené rozhodnutí je pak po obsáhlé konstataci dosavadního průběhu řízení odůvodněno (od str. 8 dále) tím, že i kdyby žalovaný přistoupil na žalobcem uváděnou obhajobu jednání, tato nemůže změnit základní dokazovanou skutečnost, kterou je řízení vozidla po požití alkoholického nápoje za situace možnosti jiného vhodnějšího a účinnějšího způsobu řešení situace. Pokud žalobce přibližuje své jednání krajní nouzi, zdůrazňuje žalovaný, že podmínkou jednání v krajní nouzi je nemožnost jiného odvrácení hrozícího nebezpečí. Zdůrazňuje dále, že nedodržuje-li zákony policista sám, je škodlivý následek jeho jednání umocněn, neboť se sám dopouští jednání, které je povinen z pozice represivního orgánu státní moci postihovat. Takový policista nemůže mít u občanů náležitou vážnost a jejich důvěru. V konečném důsledku protiprávní jednání policisty má odraz v náhledu na Policii ČR jako celek. Zhodnocení skutku spočívajícího v jízdě po požití alkoholu, a to ve velkém množství, když ještě cca. 1 hod. od doby řízení měl v krvi 2,39‰, přičemž započatá 300m jízda byla ukončena až policejní hlídkou, odpovídá závěru, že služební přísaha byla porušena zvláště závažným způsobem. Množství alkoholu v krvi bylo velmi vysoké a úměrně tomu bylo vysoké i ohrožení života nebo zdraví lidí nebo majetku. Pro účely aplikace § 106 odst. 1 písm. d) ZSP postačuje i zavinění nedbalostní, úmyslné porušení je třeba jen pro aplikaci § 108 odst. 3 ZSP (ukončení služebního poměru dnem doručení rozhodnutí), to však u žalobce aplikováno nebylo. Žalovaný dospěl k závěru, že však šlo o jednání úmyslné, vycházející z vědomí žalobce, že po požití alkoholického nápoje vykonává činnost, při níž může ohrozit zdraví nebo život lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Je proto nerozhodné, zda již v době, kdy alkohol požíval, věděl, zda bude řídit. Vzhledem k závažnosti jednání, jehož se žalobce dopustil, nemohly jeho velmi dobré pracovní výsledky konečné rozhodnutí ovlivnit, stejně tak nemohla rozhodnutí ovlivnit ani žalobcova obhajoba za situace možnosti volby jiného jednání. Uvádí, že vytýkané jednání bylo v době spáchání přestupkem, ke změně došlo od 1.7.2006, kdy od té doby již je jednání, jakého se žalobce dopustil, trestným činem. Povinným formálním znakem tohoto trestného činu je stav vylučující způsobilost vykonávat činnost, při níž by mohly být ohroženy život nebo zdraví lidí nebo by mohla být způsobena značná škoda na majetku. Takovým stavem je podle poznatků lékařské vědy stav, kdy je hladina alkoholu v krvi vyšší než 1‰. Není ani vyloučeno dovodit tento stav u řidiče

s nižší hladinou alkoholu v krvi. U žalobce přitom hladina alkoholu v krvi výrazně překročila hranici stanovenou v současnosti pro odlišení trestného činu od přestupku. Přístup Policie ČR jako celku k jednání, jehož se dopustil i žalobce, je popsán v materiálu MV ČR z 1.2.2008, která je přílohou záznamu z 24.7.2009. Ve stejném roce byl propuštěn i policista OŘ Bruntál, který byl stejně jako žalobce při jízdě automobilem kontrolován policejní hlídkou a u něj zjištěno 1,34‰ alkoholu v krvi. Dále bývalý ředitel MŘ PCR Ostrava zdůvodnil rozdílný přístup k žalobci a kpt. Ing. M. H. (zde žalovaný opisuje shora citované vyjádření). V rozdílných konečných rozhodnutích proto žalovaný neshledává porušení zásady obdobného rozhodování v obdobných věcech, neboť jednání těchto dvou policistů nejsou srovnatelná, stejně tak ani okolnosti jednání či stupeň nebezpečnosti. Co do přijatých kázeňských opatření má žalovaný za to, že v žalobcově případě bylo postupováno nesprávně, bylo-li zvoleno mírnější kárné opatření, proto porovnání výsledků kázeňského řízení nepokládá za objektivní podklad pro své nynější rozhodnutí.

Krajský soud se neztotožnil s žádným z žalobních bodů.

Ve vztahu k žalobnímu bodu 1) soud pokládá za nerozhodné, že v žalobcově případě bylo rozhodováno žalovaným celkem 4x po dobu 4-5 let, když věcný závěr (přijímaný žalovaným od počátku) byl přezkoumán soudem až nyní. Důvodem předcházejících zrušovacích soudních rozhodnutí byla vesměs procesní pochybení žalovaného, kdy ani přes počet žalovaným vydaných rozhodnutí není možno konstatovat, že by se změnil žalobci vytýkaný skutek či jeho posouzení žalovaným jako závažné porušení služební přísahy. To, zda vytýkané jednání skutečně závažným porušením služební přísahy je, závisí na služební přísaze a vytýkaném jednání, nemůže být nijak odvislé od délky probíhajícího řízení.

Pokud žalobce v žalobním bodu 2) napadá procesní pochybení správního orgánu I. stupně (nevyžádání služebního hodnocení), soud zdůrazňuje, že správní řízení je nutno pojímat jako celek s ohledem na jeho výsledek bezprostředně předcházející případnému soudnímu přezkumu, kterým je rozhodnutí odvolacího orgánu. Není vyloučeno, aby odvolací orgán v odvolacím řízení napravit pochybení prvostupňového správního orgánu, nepřesahuje-li to meze odvolacího řízení. Právě k takové situaci přitom došlo v posuzovaném případě, kdy služební hodnocení bylo vyžádáno v odvolacím řízení. Nezjistil-li tedy správní orgán I. stupně úplně a řádně skutkový stav, bylo toto jeho pochybení napraveno v odvolacím řízení. Proto ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným.

Žalobní bod 3) je pak čistě spekulativní, kdy žalobce usuzuje na manipulaci se zjištěnými hladinami alkoholu v krvi jen z odlišného rozdílu mezi alkoholem v dechu a v krvi. K takto obecné námitce lze jen obecně konstatovat obecně známé skutečnosti, že odběr krve je pravidelně činěn s delším časovým odstupem od požití alkoholu (u žalobce dokonce až 1 hod. po kontrole hlídkou PCR), který není u všech kontrolovaných totožný, že přístroje pro provedení dechové zkoušky mají možnou odchylku, a to až do 0,24‰, a že organismus každého jednotlivce odbourává alkohol jinak rychle.

Co do žalobních bodů 4) a 13) pokládá soud jiná rozhodnutí (byť těchž policistů a na podkladě těchž skutků) za nerozhodná, když jimi bylo rozhodováno o jiné věci (kázeňském opatření) a tato rozhodnutí nebyla nikdy předmětem

prezkumu žalovaného ani soudu. Obecně je pak možno říci, že pro kázeňské opatření v případě žalobce byla skutečně nevhodně zvolena skutková podstata přestupku, která nezohledňovala stav vylučující způsobilost řídit motorové vozidlo. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani právní moc kázeňského rozhodnutí, když správnost pravomocných rozhodnutí se toliko předpokládá, zde však bylo prokázáno, že žalobce ve stavu vylučujícím způsobilost vozidlo řídit (k tomu blíže v dalším odůvodnění). Co do (ne)vázanosti správního orgánu rozhodujícího o propuštění ze služebního poměru lze odkázat na Nález Ústavního soudu ČR ze dne 20.7.2006 sp. zn. I. ÚS 655/05, podle něhož jestliže se policista dopustí zvláště závažného porušení služební přísahy nebo služební povinnosti jednáním, které má znaky kázeňského přestupku, přestupku nebo trestného činu, může příslušný služební funkcionář rozhodnout o propuštění takového policisty ze služebního poměru bez ohledu na fakt, zda a jaký kázeňský trest byl za dané jednání uložen.

Jakkoli pak kpt. Ing. M. H. narazil do stojícího vozidla, zatímco žalobce (naštěstí) žádnou nehodu nezpůsobil, pokládá soud právě žalobcovo jednání za jednání vyšší typové nebezpečnost, když žalobce řídil vozidlo v „ostrém“ silničním provozu, zatímco kpt. Ing. M. H. bez vjetí do silničního provozu pouze „posunoval“ zaparkované vozidlo na parkovacím místě (nic jiného se mu nepodařilo prokázat). Rozhodně to tak byl žalobce, kdo intenzivněji ohrožoval chráněné zájmy – život, zdraví, majetek. Právě proto též krajský soud přisvědčuje úvaze žalovaného, že rozdíl mezi jednáním žalobce a jednáním, které bylo prokázáno kpt. Ing. M. H., odůvodňuje odlišný postup (v tomto směru není ani nevýznamný rozdíl množství alkoholu v krvi, pokud u žalobce bylo zjištěno 2,39‰, u kpt. Ing. M. H. toliko 1,66‰).

K žalobním bodům 5), 10), 11), 14) a 15) soud konstatuje, že žalovaný se s námitkou žalobce o přiblížení se krajní nouzi vypořádal, pokud výslovně uvedl, že motivace žalobcova jednání nemůže vzhledem k objektivně zjištěným skutečnostem přivodit jiné rozhodnutí než jaké bylo přijato. S touto jeho úvahou se krajský soud ztotožňuje, neboť při řízení motorového vozidla policistou po vypití 2 piv a 5 slivovic (čemuž hladina alkoholu přes 2‰ v krvi odpovídá), tedy při této intenzitě porušení závazku policisty k čestnosti a dodržování zákonů ve služební přísaze (§ 6 odst. 2 ZSP) již skutečně nelze dovodit, že by motivace vytýkaného jednání (byť sebelepší) mohla vést k závěru, že by služební přísaha nebyla porušena zvláště závažným způsobem. Při této hladině alkoholu v krvi a řízení vozidla v „ostrém“ provozu by mohlo být diskutabilní, zda intenzita porušení služební přísahy odůvodňuje i postup podle § 108 odst. 3 ZSP (propuštění již ke dni doručení rozhodnutí), ten však u žalobce aplikován nebyl. Soud dále zastává názor, že žalobcovo jednání se krajní nouzi mohlo přiblížit leda zdánlivě, když zdůrazňuje, že možnost jiného řešení situace musela být při volbě chůze / běh / řízení vozidla žalobci zřejmá i při 2,39‰ alkoholu v krvi a žalobce si musel být i v tomto stavu vědom, že zvolil nejen nevhodný, ale zcela nepřijatelný způsob řešení, navíc pro policistu, jakkoli v tom okamžiku zrovna nebyl ve službě. Krajský soud proto uzavírá, že jednání žalobce se nepřiblížilo krajní nouzi natolik, aby snižovalo intenzitu porušení služební přísahy pod stupeň „závažným způsobem“. Stejně tak intenzita vytýkaného jednání, jakkoli může být snížena velmi dobrými pracovními výsledky žalobce jako okolnostmi zjištěnými k osobě žalobce (zde je soud nucen korigovat názor žalovaného, že by tyto pracovní výsledky byly zcela nerozhodné – tato úvaha je v rozhodnutí obsažena, proto nelze napadenému rozhodnutí vytýkat její absenci), je natolik

vysoká, že ani mimořádné či vynikající výsledky nemohou její stupeň při řízení automobilu v „ostrém“ silničním provozu s 2,39‰ alkoholu v krvi snížit pod stupeň vyžadovaný § 106 odst. 1 písm. d) ZSP. Propuštění žalobce ze služebního poměru tak není zjevně neúměrné vytýkanému jednání, kdy po Policii ČR jako orgánu postihujícímu řízení motorových vozidel po požití alkoholu nelze spravedlivě požadovat, aby nadále zaměstnávala někoho, kdo řídil vozidlo v „ostrém“ silničním provozu v tak těžké opilosti, jakou představuje 2,39‰ alkoholu v krvi. Pouhá „neúměrnost“ (nikoli natolik intenzivní, aby byla zcela zjevná) by mohla být konstatována, byla-li by diskutována, byl-li by soud vystaven přezkumu úvahy o úměrnosti okamžitého propuštění, čili postupu dle § 108 odst. 3 ZSP, ten však (jak již bylo konstatováno), v posuzovaném případě aplikován nebyl.

Soud se dále neztotožňuje ani s názorem žalobce, že by jeho jednání bylo nedbalostním [žalobní bod 6)]. Žalobce věděl, že alkohol požil (sám přiznává 2 piva a 5 odlivek slivovice), jako člověk nezbavený způsobilosti k právním úkonům pak musel vědět, že bude-li v tomto stavu řídit motorové vozidlo, může ohrozit život a zdraví osob či majetek, což mu bylo zjevně lhostejné, tedy pro takový případ byl s tímto následkem srozuměn. Tyto okolnosti nejsou znaky nedbalosti, ale úmyslu nepřímého (srov. § 4 odst. 1, 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Je pak nerozhodné, že nejednal v úmyslu přímém (že by chráněný zájem přímo ohrozit chtěl) – jednáním v přímém úmyslu by totiž bylo jednání, kdy by žalobce již v okamžiku požití alkoholu věděl, že bude řídit. Pro posouzení, zda žalobcovo jednání bylo učiněno v úmyslu nepřímém je však tato skutečnost zcela nerozhodná. Soud se neztotožňuje ani se závěrem žalobce, že zvolené opatření – propuštění s účinností dva měsíce od doručení rozhodnutí – je v posuzovaném případě opatřením maximálním, když s ohledem na úmyslnost jednání žalobce by maximálním opatřením bylo propuštění s aplikací § 108 odst. 3 ZSP, tj. propuštění okamžité, které však u žalobce užito nebylo.

Úvahu žalovaného ve vztahu k později účinnému znění trestního zákona [žalobní bod 7)] neshledává krajský soud nesprávnou, byť by mohla být formulována šťastněji. Skutečnost, že předmětné jednání by v dalším roce již znaky trestného činu naplňovalo, totiž jen podtrhuje závěr o závažnosti porušení služební přísahy. Soud přitom nezpochybňuje, že v r. 2005 toto jednání trestné nebylo, to ostatně však netvrdí ani žalovaný kdekoli v napadeném rozhodnutí.

Co do žalobního bodu 8) se soud ztotožňuje s žalobcem, že je nepřipadná argumentace materiálem nazvaným „*Záznam k aplikační praxi ...*“, nikoli však proto, že vznikl až v r. 2009, ale proto, že se nejedná o žádný relevantní materiál, ale fakticky o pouhé poznámky předsedkyně poradního orgánu žalovaného. V tomto materiálu poznamenané informace však vycházejí i z jiného v řízení legitimně užitého materiálu, proto soud toto pochybení nepokládá za způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.] a tím způsobilé založit důvod pro jeho zrušení.

Oním užitým materiálem (z něhož prakticky jediné „*Záznam k aplikační praxi...*“ čerpá co do úvah a závěrů užitých v napadeném rozhodnutí), je žalobcem zpochybňovaný materiál MV ČR. Ten však není ničím jiným než metodickou pomůckou shrnujícím dosavadní aplikaci ZSP a následujícího zákona správními orgány a soudy, se shrnujícími závěry. Užití tohoto materiálu jako podpůrného

je pak zcela legitimní stejně jako praxe soudů odkazujících na rozsudky soudů vyšších stupňů o aplikaci těchto zákonných ustanovení, byť vydaných po jednání přezkoumávaném v konkrétní věci.

Pokud byl užit případ bruntálského policisty, pak jím žalovaný právě zdůraznil, že pokud v r. 2005 bylo v rámci územní působnosti žalovaného rozhodováno v obdobných věcech jinak, pak leda přísněji, když bylo voleno propuštění spojené s postupem dle § 108 odst. 3 ZSP, tedy propuštění okamžité. Účelová námitka žalobce, že se má jednat o nyní aktuálně propuštěného policistu neobstojí, když ve spise založené rozhodnutí týkající se bruntálského policisty bylo vydáno v r. 2005.

Veškeré okolnosti případu [žalobní bod 9)] tak vedou soud k aprobaci úvahy žalovaného, že jednání, jehož se žalobce dopustil, představuje porušení služební přísahy závažným způsobem, proto důvod k propuštění ze služebního poměru aplikovaný správními orgány [§ 106 odst. 1 písm. d) ZSP] byl naplněn a napadené rozhodnutí je zákonné. Soud si je přitom vědom obecných požadavků na rozhodování, jak jsou vymezeny např. v žalobcem odkazovaném doporučení Rady ministrů Rady Evropy. Těmito požadavky (jak výslovně i cituje žalobce v žalobě) jsou:

- zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který je pravomoc stanovena – tímto účelem je propuštění policisty, který závažně poruší služební přísahu, jiný účel napadeného rozhodnutí nebyl v řízení zjištěn;
- objektivnost a nestrannost – podjatost osob podílejících se na řízení v žalobcově věci nebyla tvrzena ani zjištěna;
- rovnost a zákaz diskriminace – k tomu blíže shora ve vztahu k žalobním bodům 4) a 13),
- proporcionalita mezi negativními dopady na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem – soud má za to, že s ohledem na závěry uvedené shora k žalobním bodům 5), 10), 11), 14), 15) a 6) nebyla ani tato zásada porušena.

Konečně zcela nepřípadně žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 29.4.2009 č.j. 6 Ads 25/2009-87. Tímto rozsudkem sice bylo vysloveno, že pro aplikaci § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 189/1992 Sb., o služebním poměru, ve znění pozdějších předpisů, je nezbytné naplnění všech znaků trestného činu, ovšem za situace, kdy toto ustanovení bylo aplikováno ve znění účinném od 1.3.2006 (tj. po novelizaci provedené zák. č. 21/2006 Sb.), neboť v Nejvyšším správním soudem posuzovaném případě se jednalo o skutek, k němuž došlo 13.12.2006. Zcela zjevný rozdíl odkazovaného ustanovení mezi zněním do 28.2.2006 (čili i v době žalobci vytýkaného jednání) a zněním od 1.3.2006 (čili v době jednání posuzovaného Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku) je patrný již z pouhého porovnání obou znění:

do 28.2.2006

Policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže **porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem.**

od 1.3.2006

Policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se **dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.**

Z uvedeného je zřejmé, že znění § 106 odst. 1 písm. d) zák. č. 189/1992 Sb. před novelizací zák. č. 21/2006 Sb. dopadá na zcela jiný okruh jednání. Znění před novelou požaduje pro propuštění policisty porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem bez ohledu na to, zda naplňuje znaky trestného činu, naopak znění po novele vyžaduje naplnění znaků trestného činu, k čemuž navíc ještě musí přistoupit další znak – způsobilost předmětného jednání ohrozit dobrou pověst policie. Na tomto místě lze jen zdůraznit, že žalobce se dopustil vytýkaného jednání v roce 2005, tj. v době před účinností uvedené novely.

S ohledem na to, že žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 26. července 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu